

OPPI-ISIÄ IV M

(nettikuva)

RISTO SANTALA

18.5.1929 – 26.9.2012

Teh. ja väliotsikot (ositt.) Vhn

(nettikuva)

Väinö Hotti

TAIVASTEN
VALTAKUNTA
VASTAAN
HYÖKÄTÄÄN

© Risto Santala 1965

Kirjana julkaissut

Kansan

Raamattuseuran

säätiö 1965

ONKO AIKA MUUTTUNUT?

Mutta onko sitten nykyajan ihminen henkisesti kypsempi kuin ennen? Ja onko Uuden testamentin kieli niin kovin vaikeasti selitettävissä, kuin aikamme muotiajattelijat esittävät? Löytyykö omasta ajastamme edes yhtä ajattelijaa, joka esittäisi asiansa yhtä rikkaasti kuvia käyttäen ja yhtä elämänläheisesti kuin Jeesus? Ja jättivätkö ensiajan kristityt maailman henkisen kohtaamisen sikseen? Jäivätkö he lähtökuoppiinsa? Pitääkö nykyajan Kristuksen olla toisenlainen? Eikö Hän ole "sama eilen ja tänään"?

Kun nyt taistellaan sellaisia käsitteitä kuin syntiä, syyllisyyttä, lunastusta ja sielun pelastusta vastaan sekä hengellistä elämänkäsitystä vastaan, mitä sitten muuta Raamatun mukaan olisi lupa tarjota? Ja mikä todella sitten ravitsisi ihmistä? Eivätkö juuri suhteellisen siveellisyyden vaatimukset, mitä tulee esimerkkiin Napoleonista ja Goethesta, ole vain puhdasta Jumalan sanasta luopumista? Eikö vanhoina aikoina tehty huorin juuri samalla tapaa kuin nykyisinkin? Ja eikö nykyajan jumalattomuus ole juuri samaa jumalattomuuden kolminaisuutta, mistä apostoli Paavali sanoo: **"vatsa on heidän jumalansa, heidän kunnianaan on heidän häpeänsä, ja maallisiin on heidän mielensä"** (Fil. 3: 19)? Jatko kuuluu: **"Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa."** Voiko asian esittää vielä modernimmin?

Eikö rajat-auki-ja-aidat-nurin-teologia ja ihmisen kohtaaminen ja ymmärtäminen ole vain huonoa plagiointia, jolla moderni ihminen hakee uuden keksijän nimeä itselleen? Ymmärsihän nyt toki juutalaisen koulutuksen saanut Paavali, että ihminen ei ole jaettu. Sitäpaitsi Jeesus ei koskaan kumartanut i h m i s e n raja-ajattelua. Nykyään Jumalan sanan asettamista "rajoista" on tehty kompleksi. Eikö olisi syytä palata takaisin lähteille ja antaa kunnia Hänelle, joka yksin on viisas (Room. 16: 27)? Silti nykyinen kehitys jatkuu, sillä Jeesus sanoi: "**Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päältä?**" (Luuk. 18: 8).

Kysymys on myös lopulta siitä, että taivasten valtakuntaa vastaan taistellaan ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen.

Kaukaa katsellen jää vain ihmettelemään, että perin harva ääni on noussut nykyistä Bonhoeffer-kulttia vastaan. Ihmisen autonomiaa, hänen Jumalasta irtautumistaan, pidetään luonnollisena.

Kun vuosisatamme ensimmäisellä neljänneksellä alkoi ns. ritschiläisyys nostaa päätään Suomessa, löysi Jumala Suomesta arkkipiispa **Gustaf Johanssonin**, joka pelasti papistomme Ritschlin harhaopista. Ritschl opetti, että Kristus on tosin täydellinen Jumalan ilmoittaja ja Jumalan valtakunnan perustaja, mutta olenoltaan ihminen niinkuin me muutkin. Kun sitten 30-luvulta lähtien alkoi ruotsalainen nk. lundilainen teologia iskostaa ajatusta, **että jumaluusopin harjoittaminen ei edellyttäisi henkilökohtaista uskonelämää**, asettui professori **Osmo Tiililä** taisteluun "evankeliumin uskon puolesta". Nyt päätään kohottavat jumaluusopilliset muoti-suunnat ovat luonteeltaan paljon kohtalokkaammat. Mutta taitaa olla, kuten profeetta Jesaja kuvaa: "**Israelin vartijat ovat - kaikki mykkiä koiria, jotka eivät osaa haukkua. - - He - makailevat ja nukkuvat mielellään. - - Ja tällaisia ovat paimenet! Eivät pysty mitään huomaamaan**" (Jes. 56: 10-11) . Vasta nyt, kun viime aikoina on ollut kysymys piispa J. Robinsonin kirjasta, on kuulunut eräitä hajaääniä sieltä täältä, mutta aikamme teologian t o d e l l i s e s t a l u o p u m u k s e s t a vieläkin täysin vaietaan. Ipcha mistabra!

Piispa Gustaf Johansson
10.1.1844 – 24.7.1930

(nettikuva)

Piispa Gustaf Johansson näki jumaluusopin kutsumuksen seuraavasti:

"Kun tahdomme tieteellisesti esittää kristinuskon olentoa, tulee meidän perustaa käsityksemme kristinuskon omaan ilmestykseen, sillä perustelut, jotka esitetään sen ulkopuolelta, eivät kelpaa todisteiksi. Dengel sanoi: Raamatun aarteet ovat aivan toiset kuin oppineiden." "Kristinuskon periaatteellisin omituisuus on sen ylimaallinen luonne. Kun sen synty siirretään tähän maailmaan, ja kun se tehdään uskonnollisen kehityksen tuotteeksi, turmellaan sen olento ytimessään.

- "Vanhan kirkon uskonoppineet sanoivat, että kristinusko on Jumalan kunnioittamistapa, jonka tarkoituksena on Jumalasta luopuneen ihmisen yhdistäminen Jumalan kanssa." "Uudempi uskonoppi esittää kristinuskon hengeksi ja elämäksi, mutta tämä henki ja tämä elämä ei ole taivaan valtakunnan, vaan se on tämän maailman henkeä ja tämän maailman elämää."

- "Tosikristillisyyys kuuluu syntyensä ja elämänsä nähden taivaan valtakuntaan." "Kristillinen uskonoppi ei saa kätkeä sitä totuutta, että kristinuskon henki ja elämä eivät ole täältä alhaalta. Se ei ole tämän maailman henkeä eikä sen elämän huippuna, vaan se on taivaasta kotoisin. Missä kristinuskon ylimaailmallinen ja vastamaailmallinen olento syrjäytetään tahi kielletään, siellä katoaa kristillisyydestä sen ylimaailmallinen voima ja elämä." - "Uuden ajan välittelevät suunnat muodostavat kristinuskon olennon maailman hengen ja elämän mukaiseksi. Kristinusko toimii kyllä sisämaailmallisenakin voimana, joka luo vanhasta maailmasta uuden ja täydellisen maailman, mutta se pysyy aina ylimaailmallisen ja vastamaailmallisen hengen taloutena - -."

Arkipiispa Johanssonille kristinusko merkitsi "ennenmaailmallista, ylimaailmallista ja vastamaailmallista" asiaa.

Nykyinen teologian kriisi johtunee siitä, että kirkko on asettunut kuulovartioasemiin maailman porteille. Mutta profeetta Jeremia muistuttaa: "Jos he olisivat seisoneet m i n u n neuvottelussani, niin he julistaisivat m i n u n s a n a n i kansalleni" (23: 22).